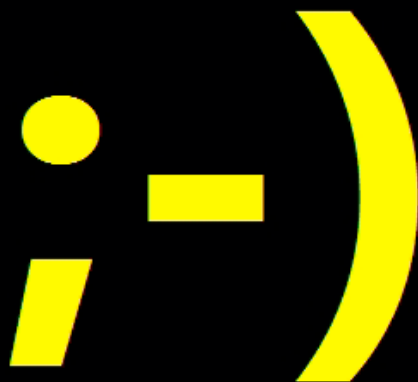

SINTTU MERI

PSYKOPAATTIPELI

Ne jotka jumalat haluavat tuhota, he ensin tekevät hulluiksi.

Kreikkalainen sanonta

1.

Minulla on mielenterveysongelma. On ollut koko pienen ikäni. Synnyin liian onnellisena tähän maailmaan. Olin iloinen lapsi, en edes syntyessäni itkenyt vaan nauroin ja minä en koskaan oppinut kävelemään. Minä juoksin. Ei niin lyhyttä matkaa ollutkaan joka ei olisi taittunut juosten. Puhuin taukoamatta jos minua ei mikään estänyt. Minulla oli aina asiaa. Minä inhosin syömistä koska se pitää tehdä paikallaan ja aika, joka on käytetty syömiseen, on ajan hukkaa joten minua pakkosyötettiin jos olin päiväkausia syömättä. Kaikkea minussa leimasi ikuinen levottomuus ja paikallaan olon pelko. Minä olin elohopeaa.

Päivät istuin puunlatvassa juonimassa kepposia tai keinuin katajan haarassa katsellen taivaalle ja juttelin sinulle Jumala. Söin katajanmarjoja vaikka ne maistui pahalle. Entisaikojenkin ihmiset oli syöneet. Olin tarkka asioiden todenperäisyydestä ja jo lapsena aloin suhtautua totuuteen

pakkomielteisesti. Liekö lapsen mielikuvitusta vai ennettä tulevaan niin minä näin näkyjä. Istuin hiekkalaatikolla ja katsoin kun minä tulin leikkimään kanssani. Sama taivaansininen tuulitakki jossa oli valkoisia lintuja ja sinullakin oli sininen lapio. En puhunut sinulle ja menit pois. Joskus aamulla kun heräsin niin sängyn alta juoksi peikkoja. Olin hiljaa asiasta enkä sanonut kellekään. Olin omassa taikamaailmassani usein, koska todellisuus ei tarjonnut juuri mitään. Minä rakastin piirtämistä ja tarinoita. Mikään värityskirja ei riittänyt. Minulla paperi tuli metreissä ja siihen piirtyi prinsessoja prinsessojen jälkeen. Kaikki tarinani oli samanlaisia. Kiusatusta ja hyljeksitystä tytöstä tuli vaikeuksien kautta kuningatar joka tuhosi kaikki vihollisensa ja tämän tarinan kerroin itselleni kerta toisensa jälkeen. Pyhäkoulussa kävin sunnuntaisin liimaamassa lampaita pahvinpaloihin ja omissa saduissani olin koston airut. Lempisatuni oli ruma ankanpoikanen. Luin sen kerta toisensa jälkeen ja ihmettelin miksi ruma ankanpoikanen ei suuttunut missään vaiheessa vaan aina painoi päänsä ja odotti kärsivällisesti. Lopulta kaikki tämän kärsimykset palkittiin ja ankanpoikasesta tulikin joutsen ja se lohdutti minua rumana itseään pitävää pikkutyttöä joka ei saanut pitää hiuksiaan palmikolla vaan jonka vaaleat haituvat kynittiin aina lyhyiksi. Joku päivä minustakin tulee joutsen. Minä päätin niin. Ihan kuin ruma ankanpoikanenkin niin minä uskoin sokeasti hyvyyteen ja että kaikissa on jotain hyvää.

Mummikin opetti, että jos on kiltti ihminen, niin muutkin on sinulle kilttejä. Minä uskoin mummia, vaikka kilttejä ihmisiä ei löydy edes saduista, koska niitä ei ole edes siellä. Hyvyyttä ei palkita hyvyydellä ja maailma on täynnä osoituksia siitä, että pahan palkka on menestys, kunnia ja maine. Karma on pelkkä K-kirjaimella alkava lohtusana häviäjille.

Luin paljon kirjoja opittuani lukemaan. Pysähdyin niihin täysin ja niiden maailma veti minut mukaansa. Minä luin kaikki kirjaston lasten ja nuorten kirjat, minä luin kotona maailmanhistoriaa käsittelevän 24 osaisen kirjasarjan ja tietosanakirjoista lempikirjaimeni oli L, M ja K. Niihin palasin kerta toisensa jälkeen. Kaikki maailman kiinnostavat asiat oli niissä kirjaimissa ja niihin piti palata yhä uudelleen. Aikuisena en enää edes muista mitä salaisuuksia ne kirjaimet minulle kertoikaan. Pelikirjoja minulla oli vino pino aina kirjastosta ja minä pelasin niitä tuntikausia päivässä ja hioin kuvioita ja opin strategioita. Laskin loputtomasti mahdollisia lopputuloksia. Vaikka matematiikassa olin luokkani huonoin niin pelistrategisesti osasin kyllä hahmottaa mikä ovi piti avata jotta pääsee seuraavalle tasolle ja mikä vaihtaa mihinkin jotta seuraa jokin haluttu lopputulos ja opin ymmärtämään mikä merkitys on tappion ottamisella tietyllä hetkellä suuremman voiton mahdollisuuden mahdollistamiseksi ja kyllä 9 -vuotias pikkutyttö ymmärtää jo kaikenlaista todennäköisyyksistä ja marginaaleista ja tajuaa, että joskus pitää vain odottaa niin

pitkään että peli pelaa itsensä vaiheeseen jossa teet oman siirtosi ja korjaat potin. Kirjoissa minulla oli mörköjä ja örkkejä pelottavine hahmoineen, mutta tosielämässä pahuus ei tule sarvet päässä vaan kuten saatanakin niin se on yleensä se kaikkein kaunein enkeli ja haave. Se on se, mitä eniten elämässä kaipaat, ja sydämesi haaveilee ja minun haave oli, että joku joskus rakastaisi minua sellaisena kuin minä olen. Kuulostaa suhteellisen helpolle ja ei kohtuuttomalle vaatimukselle varsinkaan kun sen esittää pikkutyttö, paitsi silloin kun on kyseessä kaltaiseni ihminen. Minussa ei ole mitään rakastettavaa. Olen pelkkä tyytyminen ja kompromissi. Minun kanssa ollaan kun ei muutakaan nyt satu olemaan. Hätävara. Usein rukoilin Jumalaa, että saisin joko kuolla tai edes tuntisin hänen läsnäolonsa, mutta Jumala oli hiljaa ja minä olin hengissä päivästä toiseen ja kuukaudesta ja vuodesta toiseen ja jokainen päivä tuntui pidennetylle piinalle, koska minä halusin vain kuolla. Rämmin lapsuuteni läpi alisuorittaen kaiken mahdollisen ja saman tein teini-iässä ja jatkoin siitä lorvailen aikuisuuteen.

Oli ylipäättään ihme, että minulla oli mitään suhteita vastakkaiseen sukupuoleen, koska olin tunnekylmä ja tunteeton. Käytin miehiä lähinnä seksiin, koska en nähnyt niissä mitään muutakaan ja seksistäkään en ollut innostunut. Sitä vain piti harrastaa kun kerran oltiin nuoria ja viljejä. Minä en ollut villiä nähnytkään, mutta yritin tosissani hetkittäin.

Elin suuressa puutumuksessa ja tyytymättömyydessä, elämä oli ikävää, masentavaa ja tylsää. Lapsuuden iloinen Saara oli hävinnyt jonnekin selkäsaunojen ja tukkapöllyjen alle. Kun tarpeeksi usein kuulee olevansa ei mitään niin siihen alkaa uskoa itsekin ja minä olin paha ja epäonnistunut. Minä en ollut mitään ja aina keltoton. Sellaiseksi olin sitten kasvanutkin, en miksikään. Aina joku oli muistuttamassa kuinka en kelpaa ja miten en ole ansainnut olemistani. Jos jossain oli vika, niin se oli minun syytäni, vaikka en olisi edes ollut paikalla. En edes tiennyt mitä on nauttia elämästä. Lähinnä elämää tunsin olevani kun pankkikorttini meni läpi kortinlukijasta. Rahaa piti olla ja sitä kyllä rakastin. Shoppailu oli minun rakkauteeni ja tunnetyhtiöni täyttäjä. Ei siis ihme että lopulta löysin itseni jalkavaimoksi tunnekylmään suhteeseen, jossa päädyin pitämään huolta kodista ja kulisseista.

Siispä aina olen ollut joko masentunut tai maaninen, ainakin melankolinen ja tuskin koskaan erityisen tyytyväinen. Vaikka elin ulkoisesti onnellisessa avioliitossa jossa kaiken järjen mukaan minulla piti olla kaikki niin olin sisältä tyhjä. Sanotaan että raha ei tee onnelliseksi. Se ei pidä paikkaansa. Kyllä raha tekee onnelliseksi jos pystyt tulemaan onnelliseksi. Minä olisin ollut onneton köyhänäkin ja vaikka aineellisesti kaikki oli tarjolla niin olin jatkuvasti tyytymätön, koska elämäni oli tyhjä. Olin hairahtunut aiemmin lukemaan tyhjänpäiväisiä naistenlehtiä työpaikkani taukotilassa ja

omaksunut ajatusmaailman että ikä on vain numeroita, joten olin lähtenyt toteuttamaan romanttista itseäni ja loppujen lopuksi päätynyt suhteeseen jossa olin jumissa komean itseäni selkeästi nuoremman ja huomattavasti itseäni paremman näköisen miehen kanssa. Sitä en koskaan ymmärtänyt miten tuossakin onnistuin, mutta kai minullakin oli tähtihetkeni, josta maksoinkin sitten vuosien ristiriitana elämässäni. Jokaisen tulisi hakea tasoistaan seuraa, eikä lähteä yrittämään tähtiä taivaalta. Valitettavasti minussa on välillä jokin mikä saa minut ylittämään itseni ja päätymään tilanteisiin. Tässä suhteessa karismani ei kantanut arkielämässä, mutta sen verran sinistä verta on minullakin suonissa, että kannatti pitää nurkissa, vaikka hullu olinkin. Niinhän me taiteelliset sielut yleensä ollaan. Vaimon erikoisuudet voi silloin varmaan helpommin hyväksyä.

Aina oli paha olla ja luulin, että kaikkien muidenkin on yhtä paha olla, mutta minä vain valitan ja uhriudun ja että kaikki elää siinä samassa painajaisessa minun kanssani, mutta minä olen niin heikko, että en jaksa kantaa sitä elämisen helvetillistä painoa ja minä väsyin. Oikeasti luulin, että kuuluukin jatkuvasti voida huonosti ja haluta kuolla. Olin 34 vuotias kun mieheni Matias kertoi minulle, että ei näin ei ollut. Minun koko normaali elämäni ja tunteeni olikin sairasta. Olin syönyt toistakymmentä vuotta jo masennuslääkkeitä ja käynyt puhumassa kalliissa terapioissa elämästäni ja en edes ollut

tiennyt miksi. Minä olin hakenut apua siihen, että en jaksanut samaa kuin muut ja nyt minulle kerrottiin, että on jotain mihin minua ei ole kutsuttu ja mistä minulla ei ollut tietoa. Kaikki muut olivat siellä ja se missä minä olin olikin epänormaalia ja outoa. Ensimmäistä kertaa elämässä minä kadehdin aidosti ja samalla tunsin vihaa ja pettymystä, että itselläni oli salaseura johon kukaan muu ei näköjään kuulunut eikä halunnut kuulua ja aloin tajuta miksi ihmisistäkin yleismielikuva minut tavatessaan oli aina outo. Emmehän me edes eläneet samassa maailmassa! Olin koko ikäni odottanut ihmistä joka tajuaisi minua ja sen henkisen helvetin jossa elin. Minulla ei ollut mitään käsitystä siitä, että jokin muukin todellisuus voisi olla kuin ikuinen ahdistus ja pillerikierre rauhoittavien ja masennuslääkkeiden kanssa. Unikaan ei tullut ilman nukahtamislääkkeitä, paitsi päivisin jolloin tarvitsi piristäviä lääkkeitä. Ylipäättään elämään piti olla pilleri, koska kaikki oli sietämätöntä ja vaikeaa. Lapsuuteni onnellinen naurava lapsi oli haudattu jo niin pitkän aikaa sitten, että en edes muistanut enää mitä on olla onnellinen ja iloinen. Katsoin kalenteria ja merkkasin itselleni sopivan päivän itsemurhaa varten. Katsoin sen niin, että ei ollut lähellä pyhiä tai lomia, koska en halunnut olla ylettömäksi vaivaksi. Eihän kenenkään joulua tai pääsiäistä sovi pilata. Suomessa on liikaa pyhiä itsemurhan tekijöitä ajatellen. On todella vaikeaa löytää sopivaa itsemurhan ajankohtaa kun kissanristiäisiä on joka nurkalla.

Minä kun en ole huomionhakuinen tässä suhteessa. Suurin huolenikin oli se miten tappaa itsensä siististi ja kun olen niin perkeleen solidaarinen niin ihme kun en tilannut ruumispussia valmiiksi että H-hetkellä menisin sinne makaamaan ja tietysti pihalle, että sisätiloissa en ala haista. Vaipat pitää muistaa. Ruumis laskee aina alleen. Niin että paastoa pari päivää ennen itsensä tappamista. Pitää muistaa. Nyt hifistellään. Kalma lähtee todella vaikeasti huoneistosta, tiedän sen kun olen itse kalmasiivouksia tehnyt. Kauheita myrkkyjä joutuu käyttämään ja traumat ruumiin löytäjälle ja vaikka mitä. Sitä paitsi ei mies tähän sen jälkeen voisi jäädä asumaan ja kuka tämän ostaisi jos tänne olisin itseni tappanut. Laskeehan se talon markkina-arvoakin. Minä halusin jättää homman poliisin ja patologin silmille, niillekin siististi. Ne on ammattilaisia ja ne on tottuneet. Harmi jos ei tajua kehua kun ruumiin löytää. Onpa huomaavainen itsensä murhaaja, ne sanoisi. Tulee ihan hyvä mieli kun ajattelee niitä mahdollisia kehuja. Ystäväni ehdottaa ilmoitettuani itsemurhasuunnitelmani hänelle vielä Wunderbaumia viereeni. Huomaavaista. Onneksi minulla on ihmisiä jotka välittää ja ymmärtää.

Elin parisuhteessa jossa hävisin aina jollekin. Jos se ei ollut toiset naiset niin Matiaksella oli harrastus ja kaikkea olemisestani olemukseeni kritisoitiin. Olin hiljainen ja vetäytynyt, kävelin seinänvierustoja ja olin hiljaa etten olisi häirinnyt. Olin jo parin vuoden aikana oppinut, että vaikenen

koska kaikki yritykseni kuulua ohjattiin toisesta korvasta ulos ellei sitten vain tylästi käsketty sulkea suuni. Minulla sai olla mielipide kunhan pidin sen omanani. Näennäisesti sen sai sanoa, mutta jos millään sanomisellasi ei ole mitään merkitystä eikä koskaan mielipiteitäsi noteerata niin kuinka pitkään auot päätäsi. Et kovin pitkään. Puhuin silti usein seinille ja mieheni Matias huomauttikin siitä, että tiedätkö kun hän ei kuuntele mitä minä puhun, että kenelle minä puhun? Niin vastasin, että seinille. On ihan sama, puhunko seinälle vai sinulle, koska minä haluan sanoa sanottavani edes jollekin ja seinä ei ainakaan tuomitse. Seinä ei edes mitätöi minua sanomalla, että ei kuuntele.

Minä olin tottunut istumaan nurkassa, tuijottamaan televisiota ja olemaan hiljaa. Ottamaan pillerin jos tuntui elämä sietämättömälle. Joskus vähän liikaakin elämää ja pillereitä, mutta ei sitä kukaan huomannut. Minä sinnittelin. Välillä koitin olla tekevinäni jotain, kunhan ei huudettu ja nalkutettu. Minä kammoan huutamista ja nalkuttamista. Lapsena se tiesi aina hiuksista repimistä ja lyömistä. Aikuisena kaivoin kivun välittömästi esiin muistista kun tilanne alkoi muistuttaa kotiolojani lapsuudesta. Minä välttelin ja opin välttämään. Elämäni tuntui vyyhdiltä kasaantuvia ikäviä asioita ja vihaa. Minut aina unohdettiin koska mitätön ihminen unohdetaan. Kuljet mukana mutta miehesi ei edes muista olitko paikalla kun seuraavana päivänä asiaa tiedustellaan. Ei olematonta

muista, eikä ole pakkokaan. Säännöllisesti kun muistutetaan miten mitätön ja olematon ihminen olet, niin kadotat itsesi tai sitten käy niin kuin minulle. Sinä katoat jopa itseltäsi.

Yhtenä päivänä istun keittiössäni ja tuijotan tapani mukaan ulos ikkunasta kun Matias saapuu työmatkaltaan väsyneenä kotiin ja näkee minut tuijottamassa tyhjyyteen. Pysähdyt ovensuuhun ja katsot minua hiljaa.

- Sä istuit siinä kun mä lähdin viikko sitten. Ootko sä tehnyt tänä aikana yhtään mitään? Voisitko vastata viesteihin! Onko täällä kämpässä liikkunut yhtään mikään sinä aikana kun mä olin poissa? Oletko sä käynyt edes pihalla?

Katson sinua hiljaa ja mietin mitä se sulle kuuluu mitä mä teen sillä aikaa kun sä et oo paikalla. Sen sijaan että sanoisin sen ääneen haen helpon tien ulos.

- Anteeksi, sanon hiljaa.

- Älä jumalauta pyydä multa anteeksi! Tiedätkö sä ylipäättään, mitä sä pyydät anteeksi! Se on aina ensimmäinen jota, sä olet hokemassa. Tekisit ittelles jotain saatana! Et sä voi elää noin koko elämäsi! Mun on nyt pakko, sanoo tämä, mutta mä en jaksa enää. Sä et kelpaa mulle tollasena kuin sä oot!

Nielen pahaa mieltä ja itkua. Katson ulos ikkunasta. Maailma on kaunis.

En sano mitään. Painan vain pääni alas ja tuijotan sormiani jotka käpertyvät niin kuin ne aina tekee kun minua alkaa pelottaa. Kaikki on päin helvettiä, enkä edes tiennyt sitä ennen kuin nyt. Istun hiljaa ja mietin, että itkisikö perinteisesti, viiltelisikö vai mitä tekisi. Mitään tietoa minulla ei ollut miten vaadittu muutos olisi pitänyt suorittaa joten ainoa minkä keksin oli alkaa laihduttaa. Laihduttaminen on naisten yleisratkaisu kaikkiin elämän ongelmiin, koska läski on naisten suurin vihollinen. Läski mittaa naisen arvon. Jos käyttäisimme aikamme muuhun kuin läskin miettimiseen niin luultavasti maailmassa olisi ongelmiakin vähemmän. Läskillä voi myös lytätä naisen täysin. Matias oli koko suhteemme ajan käyttänyt ylipainoani syynä pieneen nälvimiseen ja itsetuntoni syömiseen. En tajua miksi olit kanssani jos et edes pitänyt ulkonäöstäni. Mikään minussa ei ollut hyvin. Hiukset oli rumat, pää liian pieni, maha liian iso ja luonnekin oli ihan mitätön ja kaikkien muiden kanssa sinulla tuntui olevan paljon paremmin. Miksi ihmeessä me olimme yhdessä ylipäättään? Matias oli varmaan vain laiska minun suhteeni. Kaikkien muiden suhteen olitkin aktiivisempi. Muille naisille jaksoit kyllä puhua ja lirkutella, harrastukseen sinulla kyllä löytyi energiaa ja töihin, mutta minä. Minut sinä vaiensit. Mitään mikä minun suustani tuli ei kiinnostanut sinua eikä minulla ollut mitään mahdollisuutta olla nätti sinun silmissäsi. Päättelin että minä olen ainoastaan osittainen asuntolainasi

maksaja ja kulujen leikkaaja, koska mitään yhteistä meillä ei ollut muuta kuin sukunimi. Kun olimme kumpikin kotona, niin vietimme aikamme eri puolilla taloa, koska minä en halunnut häiritä sinua. Olin alkujaan ihastunut siihen kun Matiaksella oli nuoresta iästään huolimatta selkärankaa ja minä taas olen taivaanrannan maalari. Sinä olit toteuttaja ja tekijä kun minä taas teoreetikko ja haaveilija. Ehkä nämä oli aikoinaan pariutuessamme hyviä ominaisuuksia mutta liitossa ne ei toimineet. Olimme liian erilaisia ja minä suoritin liian vähän kelvatakseni sinulle. Lopulta päädyin lopettamaan kaiken suorittamisen kun väsyin ja uuvuin kotiin pillereiden kanssa sinun jatkaessa elämääsi. Mitä enemmän sinä teit niin sitä kauemmas minä liu'uin luotasi, koska emme enää asuneet samassa maailmassa. Matiaksen turhautuminen minuun oli päivittäistä ja näkyvää. Jos joskus jotain positiivista sanoitkin niin, se hukkui kaikkien niiden negatiivisten sanomisesi alle, koska eihän sellaisella ole mitään uskottavuutta.

Enää en pystynyt pitämään tyytymättömyyttäni parisuhteessamme ja terapiassa vaan aloin puhua Matiaksesta muillekin ja muutkin oli sitä mieltä, että suhteemme oli hyödytön eikä siinä ollut järkeä.

Me emme olleet mikään onnellinen pariskunta. Meillä oli ollut väkivaltaa suhteessamme aina. Minä olin kerran läpsäissyt Matiasta raivostuessani silmittömästi ja Matias oli silloin ottanut kiinni niin että minulla oli viikkojen ajan mustelmat.

Humalassa Matias aina otti kiinni käsistäni ja puristi kivuliaasti, kerran oli jopa päälle tullut ja kuristanut ja samalla oli hajottanut tavaroita. Henkinen väkivalta oli Matiakselle tyypillistä erityisesti aina humalassa. Minä olin oppinut pelkäämään häntä sen ensimmäisen kerran jälkeen kun olin häneen käynyt käsiksi ja sillä myös hän hiljensi minut tuleviksi ajoiksi. Matias näytti silloin voimansa minun suhteeni. En ikinä sanonut Matiakselle vastaan enkä nostanut ääntäni sen jälkeen. Välillä pelkäsin Matiasta ihan psykoottisena. Kun minulla oli vaikeaa masennuksen kanssa niin, Matias tuskastui minun katsomiseeni ja yritti siivota minut suljetulle, mutta eihän se mene niin että jos masentaa kovastikin niin pääset sairaalahoitoon. Suomi on täynnä masentuneita ihmisiä kodeissaan vankina eikä sinne suljetulle niin vain pääsekään. Matiaksella oli vain käsitys itsestään erityistärkeänä persoonana ja ei ymmärtänyt että minä en ollut sellainen kellekään. Toisin kuin hän minä en voinut vain marssia tiloihin ja vaatia palvelua ja asioita mikä oli hänen tapansa hoitaa elämäänsä. Sinä vain otit, mitä halusit ja minä taas sain murut jos sain. Olin aikoja sitten kadottanut persoonani ja kuihtunut hiljaiseksi kasaksi olohuoneen nurkkaan. Elämällä ei ollut minulle tarjota minkäänlaista tulevaisuutta. Tulisin kuolemaan ikävänä läskinä saavuttamatta ikinä mitään. Helvetti, tosiaan pitää laihduttaa. Suvun miehet on aika heiveröisiä ja lähes satakiloinen ämmä

ja arkku on kyllä liian painava. Säälin heidän hartioitaan. Onneksi on kärryt, mutta mites hautaan laskeminen. Ah, krematorio! Sinne ei kai tarvitse kantaa? Hyvä olla varasuunnitelma jos ei ehdi laihtua riittävästi ennen kuolemista. Mahtaako Matiaksella olla mustaa pukua, kai se tummansininenkin käy? Ei se niin nuukaa ole. Minähän tässä vaan kuolen. Ei sitä varten kannata uutta pukua hankkia. Eikä Matias tykkää kiertää kaupoissa. Stressaa sinua sekin, sitä en halua. Matias on pelottava hermostuneena. Kun läheisriippuvainen alkaa suunnitella kuolemaansa niin se on niin diskreettiä toimintaa, että lopulta ei ruumiskaan löydy, ettei ole vaivaksi.

2.

Mistä kaikki saa alkunsa? Kun tulemme johonkin tiettyyn hetkeen tai elämäntilanteeseen niin kuinka pitkään se oli jo tulossa ja olimme tehneet valintoja sen suhteen että järjestäisimme tiedostaen tai tiedostamatta tilanteita joista myöhemmin voimme puhua kasvuna ja sanoa tullemme minäksi? Ihminen on muutospelkoinen, jopa ne jotka aktiivisesti muuttuvat, mutta ovatko he vain joustavia, persoonan omaamattomia vai elämäntapaintiaaneja ilman sen syvempää filosofiaa? Mitä kun huomaamme tullemme tilanteeseen jota emme osanneet kuvitella, koska kerta

kaikkiaan elämäkokemuksemme on niin rajallinen emmekä ole koskaan kohdanneet elämässämme itseämme tilanteessa jossa mitkään säännöt ei päde tai sinulle niitä ei kerrota. Ainoa mitä tiedät, on se, että voit sanoa hyvästi itsellesi joka olet ollut, koska tästä sinä et selviä kasvamatta aivan uudeksi ihmiseksi.

Minä en tiedä miksi hyväksyin Juhan kaveripyynnön Facebookissa. Ehkä siksi, että vaikutit näennäisen luotettavalta koska meillä oli yhteisiä ystäviä ja koska minä olin miehelleni vihainen ja elin voimakkaan itsenäistymisen kautta jota oli buustattu vahvalla masennuslääkityksellä ja antipsykooteilla. Itse asiassa olin selannut Googlea ja katsonut millä annoksella psykoosilääkkeitani lähtisi henki. Vihasin kehoani, joka oli läski. Nypin itseäni ja vihasin. Päädyin ottamaan 19 kertaisen annoksen normaaliin verrattuna ja se oli gramman vaille, että lääke tulisi ylös. Pirulainen tulee ylös 3g kohdalla ja kuudesta vasta lähtisi henki. Piikittääkö tämä aine pitää? Sekään päivä ei ollut poikkeus henkilökohtaisessa helvetissäni kun katsoin kuvaasi samein silmin ja makasin mökin sohvalla pitkästyneenä ja huonovointisena koska uusi lääkitys ei sopinut. Olin kuitenkin tietoinen, että tein väärin ja salasin Juhan hyväksymisen ja Juha piiloutui listalleni kuukausiksi. Minulla ei ollut oikeutta pitää miespuolisia ystäviä, ei edes somessa. Katsoin Juhan kuvaa hetken ja mietin että jostain syystä minusta tuntuu siltä että minä tulen sinut vielä

tuntemaan. Katseesi kuvassa oli kuitenkin jotenkin luotaantyöntävä ja outo mutta samalla jokin vetosi. Näytit pelokkaalle. Toisaaltaan normaali suomimies näyttää aina kameran edessä hieman oudolle. Vaikutelmasi on ristiriitainen. Sama kuva myös aikanaan lopettaa suhteemme joka on vähintäänkin sopivaa, koska mikään ei ole niin hyvä kuin kaunis ympyrä.

Minä räpiköin omassa suhteessani ja kiukkuisen naisen kostoprojektissa ja Juha tulee vielä saapumaan keskelle sitä kuin tilauksesta yksi kaunis päivä tulevaisuudessa.

Kuukausi ennen tapaamistamme minulle tulee outo olo jonkun läheisyydestä kun olen kaupungilla ja alan itkeä. Tapanani ei ole juuri koskaan itkeä. Sellaiset toiminnot on minulta lääkitty pois. Tulevaisuudessa huomaa, että minulla on aina intuitio Juhan läheisyyden suhteen. Minä tiesin kyllä koska sinä soitat tai koska sinulta tulisi viesti. Juhan tunsu aina etukäteen. Kuudes aistiko?

Ilmoittaako asiat itsestään jollain tavalla? Ajattelitko sinä silloin minua?

Olen innostunut dieetistäni ja paino tippuu hurjaa vauhtia, koska minä en oikeastaan syö. Ruokamääräni ovat naurettavia ja lähinnä kotijärsijöille sopivia. En syö, koska haluan tappa miheni vaimon nälkään. Päivitän menestystäni yleensä Facebookiin ja hihkun aina jokaista saavutettua etappia. Tällä

Saara asuu epätydyttävässä avioliitossa Matiaksen kanssa, jolla on narsistisia piirteitä ja Saara on jumissa elämässään ja on onneton. Arka Saara sairastaa kaksisuuntaista mielialahäiriötä, läheisriippuvuutta ja monia muita mielen ongelmia ja on jo ehtinyt suunnitella itsemurhansakin. Elämä tuntuu olevan jo eletty, kunnes hänen elämäänsä ilmestyy verkosta Juha ja Saara uskookin Juhaan pelastuksena, mutta Juha onkin psykopaatti ja on valinnut Saaran uhrikseen. Miten käy kun psykopaatti lähtee tuhoamaan jo mieleltään herkkää ja sairasta Saaraa, joka sairastaa läheisriippuvuutta eikä tajua lähteä vaikka näkee, mihin on menossa. Kirja on uhritarina, mutta Saara ei ole uhrina tavallinen. Psykopaattipeli on sarkastinen ja mustallakin huumorilla sävytetty kuvaus alkoholismista, parisuhdeväkivallasta, mielenterveysongelmista, psykopatiasta, narsismista ja selviämisestä näiden kaikkien ilmiöiden keskellä ja miten lopulta hullu ratkaisee ongelmia, kun selviämisestä tulee pakko.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi